

Les vides catalanes de Xavier Garcia

Eduardo Sánchez
cronista cultural

Llegeixo a la premsa que l'historiador barceloní Borja de Riquer ha dirigit un volum: *Vides catalanes que han fet història*, que retrata la vida de 120 catalans molt importants, tot i que abans, ara fa dos anys, en va fer un altre de

forma similar titulat *Història mundial de Catalunya*, tots dos volums amb un afany divulgatiu, amb una sèrie de coordinadors experts en les diferents èpoques de la història de Catalunya a partir de l'arribada dels romans fins als

nostres dies, cosa que els amants de la nostra història ens fa molt feliços.

A partir d'aquí, voldria destacar, tot i que en un format més modest la gran labor que està portant a terme el nostre amic i col·laborador d'aquest setmanari Xavier Garcia Pujades, que des de fa anys i actualment resident a Horta de Sant Joan, s'ha dedicat a posar en el seu lloc a una sèrie de personalitats que també han escrit la nostra història en les seves respectives disciplines, i que sense el seu treball molts d'ells haurien caigut en l'oblit. Un exemple: el setembre del 2011 la Universitat de Vic va publicar el *Diccionari de la Traducció Catalana* en el qual figuren autors i traductors nascuts fins al 1950. No podia faltar, com així va succeir, ni Sebastià Juan Arbó ni mossèn Tomàs Bellpuig. Em vaig posar en contacte amb Montserrat Bacardí, una de les dues directores d'aquest volum per a comunicar-li que el rapitenc Vicent Garcia Anguera va traduir Wells i Thackeray i que estava considerat en aquells temps com un dels nostres millors traductors. Li vaig enviar el número 3 de la revista cultural *Tresmall*, en el qual el seu amic Lluç Beltran li dedica un fantàstic article. La senyora Bacardí, posteriorment, em va enviar una carta agraïnt-me el meu interès i que si hi havia una segona edició l'incloïrien. Amb això vull dir que des de

Barcelona i en molts ocasions el que es fa al Sud català pareix que no tingui cap interès, tot i que, últimament, la cosa, per a bé, està canviant i aquest desconeixement s'està corregint. El país és petit i des de l'Ebre de vegades ens hem queixat del poc interès de certa intel·lectualitat barcelonina cap a la nostra terra. I això no és victimisme, sinó la força de la raó per a destapar certes injustícies. Si he fet aquest article és per a reivindicar, una vegada més, la talla intel·lectual de l'amic Garcia. El vilanoví, enamorat de l'Ebre, ja fa molts anys que ha tret a la llum personatges ebrencs que estaven un xic oblidats, una sèrie de vides catalanes que també han escrit la nostra història. Algunes vegades certs autors de l'Ebre han estat considerats 'localistes'. Xavier Garcia ha escrit les vides d'aquesta gent, i amb el seu treball rigorós molts d'aquests són coneguts arreu de Catalunya. El seu últim llibre, *Octogenaris que he conegut*, és tot un homenatge a la cultura catalana. D'aquesta forma, figures senyeres de les nostres lletres ja formen part de la història del país: Baltasar Casanova, Joan Brunet, Lluís Millan, Carmel Biarnés, Carles Sánchez Pastor..., entre molts altres ja formen part d'un llistat que qualsevol català ja pot trobar i assabentar-se que a l'Ebre català tenim una gent que ha fet molt per Catalunya.

La cultura local, de cap manera, és una cultura menor, sinó que és un complement i una suma de tot allò que es fa al país. Per això, quan he sabut - amb molta alegria, naturalment - que Borja de Riquer ha reunit en un llibre 120 biografies de destacades personalitats catalanes - encara no he vist aquest llibre i tampoc no sé si hi figuren ebrencs -, m'ha produït molta satisfacció, però recordant a Xavier Garcia, que ja fa molts anys que es dedica a aquest treball d'investigació de gent ebrenc. Independentment d'aquest volum de l'historiador barceloní - el seu pare, Martí de Riquer, era molt amic de l'Arbó -, que jo interpreto com una continuació del que fa Xavier Garcia, només fa que confirmar el que les Terres de l'Ebre han donat a Catalunya i que, des d'un Sud mal interpretat, de vegades desconegut, hi ha gent que continua escrivint part de la història del país.

Joan Maragall deia que Lleida era l'Escòcia nostra. Tal vegada ho deia per la distància còsmica que separa Barcelona de les terres de ponent.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

